

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Napadeným rozhodnutím v této věci je rozhodnutí Komise 2004/592/ES ze dne 23. července 2004 o změně rozhodnutí 1999/659/ES, kterým se orientačně rozdělují finanční prostředky pro jednotlivé členské státy v rámci záruční sekce Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu na opatření pro rozvoj venkova na období let 2000 až 2006 ⁽¹⁾ [oznámeno pod číslem K(2004) 2837].

Podle žalobkyně změna obsažená v napadeném rozhodnutí nejen zmiňuje přízpusobenění přidělování fondů Společenství Italské republiky na rok 2004 ve srovnání s odhady výdajů předloženými Italskou republikou, ale přepočítává celkové finanční prostředky fondů, které jí jsou určeny, tím, že poskytnutím celkových finančních prostředků ve výši 4 473,2 miliónů eur nepřímo snížila částku vyplývající z uvedeného berlínského profilu (rovnajícího se 4 512,30 miliónů eur) přibližně o 40 miliónů eur.

Na podporu svých požadavků se žalobkyně dovolává porušení zásady zákazu zpětné účinnosti. V tomto ohledu uplatňuje, že nařízení č. 817/2004 ⁽²⁾ bylo přijato dne 20. dubna 2004 a nabylo účinnosti dne 7. května 2004, tedy že byla výrazně překročena lhůta 30. září stanovená v čl. 47 odst. 1 nařízení č. 445/2002, v níž mají členské státy předat Komisi výkaz výdajů uskutečněných v průběhu finančního roku 2003 a výdajů plánovaných do konce tohoto roku, jakož i odhady na finanční rok 2004 a následující. Komise proto měla určit příjmové položky zapsané v rozpočtu na finanční rok 2004 na základě ustanovení článku 49 uvedeného nařízení, jež bylo dne 30. září 2003 ještě účinné, a nikoli již na základě ustanovení článku 57 nařízení č. 817/2004. V důsledku toho nemohla pro finanční rok 2004 přijmout napadené rozhodnutí, jehož právním základem je nová právní úprava k provedení nařízení č. 1257/1999 ⁽³⁾, ani provést odpovídající úpravu předběžných finančních prostředků definovaných v rozhodnutí 1999/659, ve znění rozhodnutí 426/2000, podle výše uvedeného článku 57, členským státem.

I kdyby se mělo za to, že nařízení č. 817/2004, a především článek 57 v celém rozsahu, se řádně použilo i na odhady předložené členskými státy dne 30. září podle nařízení č. 445/2002, žalobkyně podpůrně zpochybňuje, že by Komise měla pravomoc změnit finanční prostředky stanovené rozhodnutím 1999/659, ve znění rozhodnutí 2000/426, byť snížením celkových finančních prostředků vyplývajících z uvedeného berlínského profilu, a že se může použít na Italskou republiku.

V tomto ohledu se žalobkyně dovolává porušení článku 46 nařízení č. 1257/1999, jakož i porušení článku 57 nařízení č. 817/2004. Žalobkyně v tomto bodě tvrdí, že absolutní neexistence skutečného právního základu, který by umožňoval snížení provedené v napadeném rozhodnutí, svědčí o tom, že žalovaná přijetím tohoto rozhodnutí zcela zkrslila cíl nařízení, které je základem rozhodnutí, a překročila tak pravomoc.

Žalobkyně podpůrně uplatňuje porušení zásady legitimního očekávání, jakož i povinnosti uvést odůvodnění aktů.

⁽¹⁾ Úř. věst. L 263, 10.8.2004, s. 24.

⁽²⁾ Nařízení Komise (ES) č. 817/2004 ze dne 29. dubna 2004 o provedení nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF), Úř. věst. L 153, 30.4. 2004, s. 30.

⁽³⁾ Nařízení Rady (ES) č. 1257/1999 ze dne 17. května 1999 o podpoře pro rozvoj venkova z Evropského zemědělského orientačního a záručního fondu (EZOZF) a o změně a zrušení některých nařízení, Úř. věst. L 160, 26.6.1999, s. 80.

Žaloba podaná dne 13. října 2004 Francouzskou republikou proti Komisi Evropských společenství

(Věc T-425/04)

(2005/C 19/64)

(Jednací jazyk: francouzština)

Soudu prvního stupně Evropských společenství byla předložena dne 13. října 2004 žaloba podaná proti Komisi Evropských společenství Francouzskou republikou, zastoupenou jejími zmocněnci Ronnym Abrahamem, Géraudem de Bergues a Stéphaníí Ramet, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

— zrušil ve svém celku rozhodnutí Komise č. C(2004) 3060 ze dne 2. srpna 2004 týkající se státní podpory poskytnuté Francii ve prospěch France Télécom;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Na podporu své žaloby se žalobkyně nejprve dovolává porušení podstatných formálních náležitostí a práv na obhajobu. Podle žalobkyně Komise založila své rozhodnutí na skutečnostech, tedy ministerských rozhodnutích ze dne 12. července 2002, které spadají mimo rámec řízení, jak byl stanoven v rozhodnutí o zahájení řízení. Žalobkyně má za to, že Komise měla prodloužit řízení přijetím nového rozhodnutí o zahájení řízení.

Žalobkyně se zejména opírá o právní pochybení, pokud jde o pojem státní podpora ve smyslu čl. 87 odst. 1 ES. Podle žalobkyně Komise nesprávně aplikovala zásadu soukromého investora v tržním hospodářství. Podle žalobkyně ministerská rozhodnutí nepředstavují závazek státu a nemohou být kvalifikována jako státní podpora, jelikož zásada soukromého investora nemůže být aplikována. Žalobkyně mimoto shledala, že Komise učinila nesprávný závěr, pokud jde o existenci podpory vyplývající ze dvou odlišných skutečností, u nichž by musela uznat, pokud jde o každou skutečnost zvlášť, že žádná nenaplnuje znaky nezbytné pro kvalifikaci státní podpory. Těmito skutečnostmi jsou prohlášení z července 2002 a projekt akcionářských výhod z prosince 2002.

Zatřetí má žalobkyně za to, že Komise se dopustila zjevného pochybení v posouzení tím, že shledala, že analýza obsahu rozhovoru ze dne 12. července 2002 umožňuje zjištění, že se jedná o akcionářský závazek státu a že byla ovlivněna situace na trhu v prosinci.

Nakonec žalobkyně uvádí, že následné odůvodnění obsahuje rozpory a nedostatky, které způsobují nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí.

Žaloba podaná dne 13. října 2004 Francouzskou republikou proti Komisi Evropských společenství

(Věc T-427/04)

(2005/C 19/65)

(Jednací jazyk: francouzština)

Soudu prvního stupně Evropských společenství byla předložena dne 13. října 2004 žaloba podaná proti Komisi Evropských společenství Francouzskou republikou, zastoupenou svými

zmocněnci Ronnym Abrahamem, Géraudem de Bergues a Stéphanií Ramet, s adresou pro účely doručování v Lucemburku.

Žalobkyně navrhuje, aby Soud:

— zrušil v plném rozsahu rozhodnutí Komise č. C(2004) 3061 ze dne 2. srpna 2004 o státní podpoře poskytnuté Francií France Télécom;

— uložil Komisi náhradu nákladů řízení.

Žalobní důvody a hlavní argumenty

Rozhodnutí napadené v projednávané věci mělo za to, že režim daně z podnikání uplatnitelný na France Télécom (FT) mezi lednem 1994 a prosincem 2002 představuje státní podporu neslučitelnou se společným trhem.

Žalobkyně zaprvé na podporu svých tvrzení uplatňuje, že Komise provedla zjevně nesprávné skutkové zjištění a nesprávné právní posouzení. V tomto ohledu zpochybňuje analýzu, kterou Komise provádí z daňového režimu uplatnitelného na FT podle zákona č. 90-568 ze dne 2. července 1990 o organizaci veřejné služby Pošty a France Télécom. Komise tak jednak posoudila jako smíšený poplatek zaplacený FT mezi roky 1991 a 1993, zatímco jeho povaha byla čistě daňová, a jednak měla za to, že FT během období 1991–2002 podléhala dvěma rozdílným daňovým režimům, zatímco se jednalo o všeobecný daňový režim rozdělený na dvě období. Žalovaná tedy měla provést vyrovnání v rámci období 1991–2002.

Žalobkyně rovněž uplatňuje porušení článku 15 nařízení č. 659/1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 93 Smlouvy o ES v rozsahu, v němž Komise měla posoudit, že lhůta deseti let uplynula mezi dnem, kdy byla údajná podpora poskytnuta, 2. července 1990, datu, ke kterému zákon č. 90-568 stanovil v plném rozsahu a konečným způsobem dotyčný daňový systém, a první žádostí o informace žalovanou ze dne 28. června 2001.

Žalobkyně se mimoto dovolává rovněž porušení zásady legitimního očekávání v rozsahu, v němž napadené rozhodnutí požaduje navrácení podpory FT a svých vlastních práv na obhajobu v rozsahu, v němž Komise došla k závěru ohledně existence podpory, aniž by francouzským orgánům umožnila vyjádřit se k podstatné skutečnosti její argumentace, tedy smíšené povaze poplatku uhrazeného FT mezi roky 1991 a 1993.